

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Romana Fremra a soudců Mgr. Jana Podaného a Mgr. Jany Kajzrové ve věci

žalobkyně:

Obec [redacted], IČO: [redacted]
sídlem [redacted]
zastoupená advokátem JUDr. Richardem Syslem
sídlem Buzulucká 678/6, 160 00 Praha 6

proti
žalované:

K [redacted], advokátní kancelář, s.r.o., IČO: [redacted]
sídlem [redacted]

za účasti vedlejšího účastníka

na straně žalované: **Generali Česká Pojišťovna, a.s.**, IČO: 45272956
sídlem Spálená 75/16, 110 00 Praha 1 - Nové Město
zastoupená advokátem Mgr. Ondřejem Buchou
sídlem Kostelní 840, 349 01 Stříbro

o zaplacení částky 4 109 135,09 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalované proti výroku I. a III. rozsudku Okresního soudu Praha – západ, č.j. 4 C 2/2017-566 ze dne 27.8.2020

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v napadeném výroku I. a III. potvrzuje.
- II. Žalovaná a vedlejší účastník na straně žalované jsou povinni zaplatit společně a nerozdílně žalobkyni náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 60 597 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu Praha – západ, č.j. 4 C 2/2017-566 ze dne 27.8.2020 (dále jen „rozsudek soudu prvního stupně“) bylo rozhodnuto, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 4 109 135,09 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 4 109 135,09 Kč od 30.9.2017 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I.). Dále soud prvního stupně žalobu co do zaplacení částky 9 419,66 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 9 419,66 Kč od 30.9.2017 do zaplacení zamítl (výrok II.) a rozhodl, že žalovaná a vedlejší účastník na straně žalované jsou povinni nahradit žalobkyni společně a nerozdílně náklady řízení ve výši 964 598 Kč k rukám JUDr. Richarda Sysla, a to do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III.). Soud prvního stupně ve věci rozhodoval již podruhé, a to za situace, kdy předchozí mezitímní rozsudek byl odvolacím soudem zrušen usnesením č.j. 27 Co 118/2019-497 ze dne 10.10.2019. Soud prvního stupně setrval na svých předchozích skutkových a právních závěrech, a to i s ohledem na tomu odpovídající odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu, potřebná chybějící skutková zjištění pak doplnil převážně shodnými tvrzeními stran.
2. Takto soud prvního stupně uzavřel, že v období od 15.3.2011 do 24.5.2011 proběhla v kontrolovaném subjektu Základní škola a Mateřská škola [REDAKCE], jejímž zřizovatelem je žalobkyně, veřejnosprávní kontrola, při níž byla odhalena různá (více či méně podstatná a rozsudkem soudu prvního stupně popsaná) objektivní pochybení ředitelky Mgr. M. [REDAKCE] T. [REDAKCE], zejména pochybení při inventarizaci majetku školy a při udržování vnitřního kontrolního systému školy a při vedení účetnictví. Postoj ředitelky byl ale zcela nekritický, uvedla, že se ničeho nedopustila a že nehodlá nic měnit. Materiální důvody pro následné odvolání ředitelky ze strany žalobkyně tak byly v době odvolání z funkce dány, neboť vymezená pochybení ve svém souhrnu představují závažné porušení právních povinností podle § 166 odst. 5 písm. a) školského zákona. Úkon odvolání z funkce a následná výpověď z pracovního poměru ředitelky ale byly v následném pracovněprávním sporu posouzeny Nejvyšším soudem jako neplatné, přičemž důvodem neplatnosti byl nedostatek formálních náležitostí písemného úkonu odvolání, konkrétně neurčité vymezení důvodů pro toto odvolání. Věcné důvody odvolání se proto neposuzovaly. Tento vadný písemný dokument přitom na základě smlouvy o poskytování právního servisu pro žalobkyni připravovala žalovaná, konkrétně JUDr. M. [REDAKCE], s nímž byl obsah dokumentu konzultován předem, prostřednictvím elektronické pošty, a který dokument obsahující odvolání ředitelky z funkce též na místě při zasedání rady obce (před doručením ředitelce) „finalizoval“ a připojil k němu přílohy. Žalovaná tedy prostřednictvím JUDr. M. [REDAKCE] připravila odvolání z funkce, které by jinak bylo věcně opodstatněné, nicméně se následně ukázalo z formálních důvodů jako neplatné, čímž způsobila žalobkyni, resp. jí zřízené škole, škodu, za kterou podle zákona o advokacii odpovídá, neboť pokud by odvolání z funkce bylo po formální stránce sepsáno řádně, žalobkyně by byla ve sporech úspěšná.
3. V příčinné souvislosti s formálně vadným sepsaným odvoláním z funkce pak žalobkyni vznikla škoda, tedy majetková újma spočívající v hrazení různých nákladů, které by jinak nebyly hrazeny: konkrétně náhrada platu Mgr. T. [REDAKCE] ve výši 3 517 893,34 Kč vyplacená včetně kapitalizovaného úroku z prodlení podle dohody o narovnání (soudem prvního stupně přepočteného), pravomocně přisouzené náklady řízení ve výši 23 240 Kč v řízení o neplatnost odvolání z funkce, náklady dovolacího řízení dle usnesení Nejvyššího soudu č.j. 21 Cdo 312/2014-427 ve výši 18 876 Kč, a dále přisouzené náklady v řízení o náhradu platu ve výši 53 240 Kč. Vedle toho žalobkyně požadovala náhradu za náklady na (blíže podrobně vymezené) právní služby, které by jinak nebyly vynaloženy, zaplacené v souvislosti s vedením uvedených sporů, a to Základní školou a Mateřskou školou [REDAKCE] a následně žalobkyní JUDr. J. [REDAKCE] V. [REDAKCE] ve výši 185 816,75 Kč, přímo žalobkyní JUDr. M. [REDAKCE] ve výši 144 465 Kč a později i JUDr. S. [REDAKCE] ve výši 146 728 Kč. Částečné zamítnutí žaloby pak soud prvního stupně odůvodnil tím, že přepočítal kapitalizovaný úrok z prodlení od 1.11.2011 do 30.10.2015 z jednotlivých dlužných platů Mgr. T. [REDAKCE] vždy až od 1. dne

kalendářního měsíce následujícího po měsíci, jehož uplynutím nastala splatnost platu. Nad tento rozsah se nejedná o účelně vynaložený náklad, byť byl žalobkyní uhrazen.

4. Proti uvedenému rozsudku soudu prvního stupně (v rozsahu výroku I. a III.) podala včasné odvolání pouze žalovaná. Namítla, že soud prvního stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a rozsudek je založen i na nesprávném právním posouzení věci. V tomto směru zopakovala, že soud prvního stupně vyložil rozsah odpovědnosti advokáta v rozporu s ustálenou judikaturou, konkrétně s právním názorem vysloveným v usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1084/2011, neboť v daném případě advokát při přípravě sporného úkonu zastával určitý relevantně vyargumentovaný názor, se kterým se ztotožnil i Krajský soud v Praze v řízení o neplatnost odvolání z funkce (v rozsudku sp. zn. 23 Co 214/2013). Takovou situaci judikatura nepokládá za porušení povinnosti advokáta při výkonu advokacie. Soud prvního stupně se tím ale vůbec nezabýval, ani neuvedl, z jakého důvodu nepovažoval posouzení z těchto hledisek za významné, proto je rozsudek soudu prvního stupně nepřezkoumatelný. Dále žalovaná poukázala na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2310/2013, kde byla řešena odpovědnost advokátky za sepsání (nikoli „jen kontrolu“ těsně před předáním písemného právního úkonu) dohody vedené určitým právním názorem, se kterým se ztotožnily i soudy nižších stupňů. Nejvyšší soud dospěl k závěru, že advokát by mohl nést odpovědnost za škodu vzniklou v důsledku jím sepsané neplatné smlouvy pouze v případě, že by se jednalo o neplatnost „na první pohled“. Na advokáta nelze klást nepřiměřené požadavky, např. aby v situaci, kdy určitá právní otázka je v právní teorii i praxi sporná, předjímal budoucí vyřešení takové otázky judikaturou vyšších soudů (rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 121/2010).
5. Dále namítla, že existence příčinné souvislosti mezi jednáním advokáta a nárokovanou škodou nebylo ze strany soudu prvního stupně správné, neboť předpokladem existence příčinné souvislosti je jednoznačné vyhodnocení toho, že hmotněprávní (materiální) podmínky pro odvolání ředitelky (existence „podstatného porušení povinností“ ve smyslu ustanovení § 166 odst. 4, 5 a 6 školského zákona) byly splněny, což se nenastalo. Soud prvního stupně blíže nevysvětlil, jakým konkrétním jednáním byly povinnosti porušeny, pouze konstatoval, že inventarizace nebyla prováděna řádně. Přes „katastrofální“ stav, jak jej popsala svědkyně Mgr. B. [redacted], se po odvolání ředitelky Mgr. T. [redacted] na konci května 2011 ale formálně „správná“ inventarizace konala ve škole až v lednu roku 2012, navíc nebylo tvrzeno (natož prokázáno), že by byl zjištěn chybějící majetek. Zdůraznila, že protokol o provedené kontrole neobsahuje žádné závažné zjištění ve smyslu zákona č. 320/2001 Sb. o finanční kontrole, žádné kontrolní zjištění nasvědčující spáchání trestného činu, nebo zjištění o neoprávněném použití, ztrátě či poškození veřejných prostředků v hodnotě přesahující 300 000 Kč. Vytýkané nedostatky jsou výlučně formálního charakteru bez dopadu na majetkovou sféru školy. Soud prvního stupně došel k závěru, že právní služby a náklady spojené s vyhotovením znaleckého posudku společností B. [redacted] A. [redacted] se [redacted] – Z. [redacted] ú. [redacted] s.r.o. je nutno považovat za škodu, která vznikla v příčinné souvislosti s nesprávně formálně provedeným odvoláním a jsou proto považovány za zbytečně vynaložené. Mgr. T. [redacted] ale tvrdila, že žádného podstatného porušení povinností se nedopustila, závěry veřejnosprávní kontroly neodůvodňují závěr o podstatném porušení povinností a vytýkané nedostatky jsou pouze formálního a nepodstatného charakteru. V rámci obrany proti argumentaci odvolané ředitelky paní Mgr. T. [redacted] bylo nutné vypořádat se s těmito námitkami neexistence věcných důvodů pro odvolání, proto advokát JUDr. P. [redacted] M. [redacted] doporučil žalobkyni obstarat znalecký posudek u znalce nebo znaleckého ústavu, ten se stal klíčovým pro závěr soudu, že „porušení účetních předpisů je podstatné.“ Žalobkyně z tohoto znaleckého posouzení a ze souvisejících právních služeb formou konzultací a specifikace otázek na znalce měla užitek, proto bezpochyby nelze tvrdit, že se jedná o náklady zbytečně vynaložené. Soud shledal účelnými v příčinné souvislosti s pochybením žalované i náklady za právní služby poskytnuté zástupcem JUDr. S. [redacted] od září 2015, žalovaná je však toho názoru, že náklady právního zastoupení JUDr. S. [redacted] jsou žalobkyní uplatňovány duplicitně, a to jednak jako součást náhrady škody obsažené v žalované částce, a současně jako součást náhrady

nákladů právního zastoupení, uplatňované v soudním řízení. Žalovaná trvá na tom, že v případě vymáhání peněžité pohledávky náklady na právní služby související s převzetím zastoupení, předžalobní výzvou, uplatněním pohledávky u dlužníka a s podáním žaloby jsou nahrazovány v rámci náhrady nákladů soudního řízení podle § 151 o.s.ř. ve spojení s vyhláškou č. 177/1996 Sb., a následně již nemohou být vymáhány zároveň jako součást náhrady škody. Konečně soud prvního stupně shledal účelnými i náklady na právní služby JUDr. V [REDAKCE], závěr o příčinné souvislosti ale není v odůvodnění rozsudku srozumitelně a dostatečně zdůvodněn, což je v přímém rozporu s požadavkem Krajského soudu v Praze. Nadto žalovaná upozornila, že povinností JUDr. V [REDAKCE] bylo posoudit účelnost či naopak neúčelnost vedení sporu a vynakládání těchto případných zbytečných nákladů zastavit, což neučinil. Soud prvního stupně také vůbec nezohlednil námitku žalované a vedlejšího účastníka, že žalovaná nemůže odpovídat za náklady, které vznikly nad rámec nákladů reparačních náhradou nákladů právního zastoupení v soudním řízení o určení neplatnosti odvolání z funkce ředitelky, neboť tyto náklady by nebyly uplatnitelné ani v případě procesního úspěchu žalobkyně v soudním řízení o určení neplatnosti odvolání.

6. Vedlejší účastník (pojišťovna žalované, resp. její nástupce) ve svém vyjádření argumenty žalované podpořil a převážně na ně odkazoval, proto není třeba je opakovat. Akcentoval potřebu zkoumat materiální stránku odvolání z funkce, přičemž zdůraznil, že již v podané žalobě se i samotná žalobkyně vyjádřila tak, že jedním z údajných pochybení žalované měla být skutečnost, že neinformovala žalobkyni, že: „protokol o kontrole obsahuje drobná dílčí pochybení, jako je neúplně uvedený název na faktuře, a jiné formální chyby při účetnictví, které beze sporu pochybeními jsou, avšak jejich intenzita není natolik závažná, aby pro ně bylo možné v souladu s právními předpisy odvolat ředitele školy z funkce“. Kritizovaný postoj ředitelky nelze jako porušení povinnosti hodnotit, zvláště za situace, kdy vytýkaná pochybení byla nezávažného a formálního rázu a ředitelka mohla postup obce vůči své osobě považovat za neoprávněný a šikanující. V době, kdy žalovaná pro žalobkyni upravovala text odvolání ředitelky, nebyly dány materiální důvody pro její úspěšné odvolání a tedy – ať by žalovaná text odvolání připravila jakkoli – odvolaná ředitelka by byla v soudním sporu o neplatnost svého odvolání a výpovědi úspěšná. Dále namítal, že pokud žalobkyně vynaložila na své právní zastoupení v původním řízení náklady dle smlouvy o právní pomoci a nad rámec advokátního tarifu, pak i pokud by byla nynější žalobkyně v původním řízení úspěšná, nebyly by jí protistranou (žalující ředitelkou) tyto náklady v plné výši nahrazeny. Nelze proto uzavřít, že by v této části uplatněného nároku vznikla žalobkyni škoda. Dále uvedl, že pokud nikoli žalobkyně, ale jí zřizovaná ZŠ, zajistila své právní zastoupení advokátem, a to JUDr. V [REDAKCE], nelze takto vynaložené náklady ZŠ považovat za škodu, která žalobci vznikla porušením povinnosti žalovanou. Dle názoru vedlejšího účastníka, jakož i podle judikatury (např. 25 Cdo 4243/2015), poskytování právní služby advokátem nelze „zúžit toliko na zastupování v řízení bez hlubšího právního rozboru celkové situace klienta a zajištění ochrany jeho oprávněných zájmů.“ Pokud je tedy revize textu neplatného odvolání ředitelky vyhodnocena jako porušení povinnosti žalované, nelze dojít k jinému závěru než že rovněž právní zástupce ZŠ, JUDr. V [REDAKCE], měl při převzetí zastoupení ZŠ dojít k tomuto závěru. Převzetím právního zastoupení ZŠ JUDr. V [REDAKCE] došlo dle názoru vedlejšího účastníka k přetržení příčinné souvislosti mezi případným porušením povinnosti žalované a vznikem škody. Obdobně pak i ohledně nákladů vynaložených na právní zastoupení JUDr. V [REDAKCE] podle vedlejšího účastníka platí argument, že v případě úspěchu ve věci by se ZŠ shodně jako žalobkyně nedočkala plné náhrady nákladů vynaložených na své právní zastoupení, ale jen náhrady nákladů řízení dle advokátního tarifu. Rovněž nároky vyčíslené jako odměna a náklady právního zastoupení JUDr. S [REDAKCE] a žalované nepovažoval vedlejší účastník za škodu vzniklou žalobkyni v důsledku případného porušení povinnosti žalované.

7. Žalobkyně ve svém obsáhlém vyjádření k odvolání žalované zejména zpochybňovala jednotlivé opěrné body odvolání odkazem na dílčí pasáže rozsudku soudu prvního stupně, popř. předchozího zrušujícího usnesení odvolacího soudu, případně na výpovědi svědků. V tomto směru žalobkyně

zdůraznila závažná porušení právních povinností ze strany odvolané ředitelky. Tomu odpovídá i výsledek pozdější inventarizace, v níž bylo konstatováno, že nebylo možno zjistit skutečný stav podle předchozí inventarizace, manko nebylo možno vyčíslit, majetek nebylo možno zkontrolovat. Dále žalobkyně uvedla, že i kdyby u nové ředitelky došlo ke stejnému pochybení jako u bývalé ředitelky, v žádném případě to neznamená, že pochybení bývalé ředitelky by tím přestalo být řádným důvodem k odvolání. Argumentace žalované zákonem č. 320/2001 Sb. je absurdní, znamenalo by to, že by ředitelka nemohla být odvolána, pokud by se nedopustila trestného činu, anebo pokud by např. neoprávněně použila „pouze“ 299 999 Kč. Kromě toho pojem „podstatné porušení“ dle zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole, nelze zaměňovat s pojmem „závažné porušení“ dle zákona č. 561/2004 Sb., školský zákon. Podle žalobkyně nešlo jen o nedostatky formálního charakteru, mezi zákonné předpoklady pro odvolání ředitele ovšem nenáleží požadavek žalované, „aby došlo k dopadu do majetkové sféry školy.“ K dopadu do majetkové sféry školy navíc došlo, bylo totiž nezbytné pochybení bývalé ředitelky napravit a již jen napravení inventarizace majetku předpokládá čas a výdaje na práci příslušných pracovníků. K nákladům na znalecký posudek společnosti B. A. s. – Z. ú. s.r.o. žalobkyně uvedla, že zbytečně vynaložené byly. Pokud by totiž žalovaná poskytla právní službu řádně a odvolání ředitelky by bylo platné, pak by buď spor o neplatnost odvolání vůbec nenastal, a tedy by nebylo nutné posudek zpracovat; nebo by spor nastal, ale škola by byla v daném sporu úspěšná a náklady na zpracování znaleckého posudku by v rámci nákladů řízení musela uhradit odvolaná ředitelka. Dále popřela, že by účtované náklady právního zastoupení JUDr. S. byly uplatňovány duplicitně. Zájem žalobkyně rozhodně nebylo zahajovat soudní řízení, ale pro negativní postoj vedlejšího účastníka byl povinen své nároky řádně vymáhat. U JUDr. V. také k přetržení příčinné souvislosti nedochází. I kdyby k pochybení došlo a JUDr. V. zastupoval klienta v jasně prohraném sporu, jednalo by se o další příčinu škody, která však působí vedle původní hlavní příčiny, bez níž by ke sporu a k neúspěchu žalobkyně (a školy, obou tehdy žalovaných) nedošlo. Případná odpovědnost JUDr. V. by nevylučovala odpovědnost žalované. Navíc postavení JUDr. V. bylo odlišné, protože hájil zájmy klienta v řízení poté, co již odvolání z funkce ředitelky bylo realizováno (vadným) způsobem, za nějž odpovídá žalovaná. K tomu uvedla, že názor žalované nebyl a není nijak „vyargumentovaný“. Rozhodnutí Krajského soudu v Praze ve věci odvolání z funkce v době sepsu odvolání z funkce neexistovalo. Šlo by navíc o exces z ustálené judikatury. V tomto směru odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1558/2001, sp. zn. 21 Cdo 2375/2004 a sp. zn. 21 Cdo 1636/2009.

8. Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení, které mu předcházelo, podle § 212 a § 212a odst. 1, 5 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“), a shledal odvolání žalované neopodstatněným. Soudu prvního stupně nelze nic vytknout.
9. V rozsahu zamítavého výroku II. zůstal rozsudek soudu prvního stupně odvoláním nedotčen a nabyt tak samostatně právní moci, proto není předmětem přezkumu odvolacím soudem (srov. § 206 o.s.ř.).
10. Z obsahu spisu se podává, že skutková zjištění soudu prvního stupně jsou zcela správná a odvolací soud na ně pro zjednodušení odkazuje, aniž by je detailně opakoval. Skutková zjištění vyplývají z provedených důkazů a z jejich logického a přesvědčivého hodnocení. V tomto směru ostatně nepanoval mezi stranami spor.
11. Lze shrnout, že v období od 15.3. do 24.5.2011 proběhla kontrola v Základní škole a Mateřské škole. Zřizovatelem školy byla žalobkyně. Předmětem kontroly bylo účetnictví, výkaznictví a vnitřní kontrolní systém školy za rok 2010. Na základě této kontroly byl zpracován protokol o provedené kontrole, posléze dodatek č. 1 protokolu, z nichž vyplývá, že kontrolovaná osoba v rámci své činnosti odkazuje na neplatné směrnice, vydané směrnice nedodrжуje, nedodrжуje zřizovací listinu. V oblasti pokladny dochází opakovaně k překročování limitu hlavní pokladny, což je opět v rozporu s platnou směrnicí. V účetnictví kontrolované osoby jsou dodavatelské faktury,

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková

kteře nemají zákonem stanovené náležitosti, není uváděn správný název odběratele nebo identifikační číslo, případně i znějí na jiný subjekt, než je kontrolovaná účetní jednotka. I u odběratelských faktur bylo zjištěno pochybení při uvádění správného názvu organizace dle zřizovací listiny. Některé žádosti od zaměstnanců na poskytnutí příspěvku z FKSP nejsou podepsány. Dále byly jednoznačně prokázány nedostatky v oblasti inventarizace majetku a závazků, na inventurních soupisech není skutečné odsouhlasení majetku na účetní evidenci, výpis majetku je pouze formální, není podepsaný inventarizační komisí, ale pouze ředitelkou školy, není patrné, zda fyzická inventarizace dlouhodobého majetku skutečně proběhla, chybí protokol o zahájení a ukončení fyzické inventarizace majetku, na inventurách není uvedeno žádné datum provedení inventury majetku, zřizovateli byla předána pouze formální inventarizace hmotného majetku. Pokud jde o dokladové inventury, není položkový rozpis účtů 314 a 335. U pohledávek a závazků by měly být v inventurních seznamech uvedeny splatnosti, aby bylo možné sledovat jejich stáří. V oblasti darů bylo zjištěno nedodržení ustanovení zřizovací listiny. Tato porušení pak byla prokázána i znaleckým posudkem vypracovaným již odbornou znaleckou společností B. A. s. - Z. ú. s.r.o. ze dne 28.6.2012. Tento znalecký posudek sice neobsahuje doložku podle § 127a o.s.ř, nicméně mohl být použit alespoň jako listina, přičemž jeho závěry korespondují i s listinnými důkazy a výpověďmi svědků. Není pochyb ani o zcela nekritickém náhledu ředitelky T. na uvedená zjištění. Na tomto základě byla dne 30.5.2011 ředitelka odvolána doručením písemného odvolání, které dne 29.5.2011 a dne 30.5.2011 posuzoval JUDr. M., zda připravený návrh obsahuje veškeré náležitosti, a „finalizoval ho.“ Mezi žalobkyní a žalovanou totiž existoval právní vztah ze smlouvy o poskytování právních služeb, které vykonával JUDr. M. jako jednatel žalované. Dříve se také účastnil uvedené kontroly a s jejími výsledky byl seznámen. Následovaly spory s odvolanou ředitelkou o neplatnost odvolání z funkce, který žalobkyně, resp. škola prohrály z důvodu nesprávného (neurčitého) provedení (obsahu) úkonu odvolání z funkce. Tím žalobkyni vznikla (samostatně i prostřednictvím školy) mimo jiné povinnost k náhradě nákladů těchto řízení. V podrobnostech lze odkázat i na jednotlivá soudní rozhodnutí, zejména konečné rozhodnutí Nejvyššího soudu. Spor o náhradu platu pak byl již ukončen na základě dohody o narovnání s odvolanou ředitelkou. Došlo k ukončení její funkce a k výplatě dlužného platu s kapitalizovaným úrokem z prodlení. Kromě toho žalobkyni (samostatně i prostřednictvím školy) vznikly náklady na právní zastoupení v souvislosti s neúspěšnými spory o neplatnost odvolání a o náhradu platu JUDr. M. a JUDr. V. a později, v rámci řešení náhrady platu a škody, i náklady na zastoupení JUDr. S.

12. Pokud jde o náklady uvedených advokátů, tak po předchozím zrušujícím rozhodnutí odvolacího soudu žalovaná ani vedlejší účastník žádné relevantní skutkové námitky neuplatnili, klíčová tvrzení, která by vedla k rozsáhlému dokazování, nakonec nebyla sporná. Nebylo např. tvrzeno, že by některé v žalobě popsané konkrétní úkony právní služby JUDr. V., JUDr. M. či JUDr. S. nebyly ve skutečnosti vůbec provedeny, nebo že si vyžádaly kratší čas, nebo že by sazba smluvní odměny za tyto služby vyúčtovaná žalobkyni byla nepřiměřeně vysoká (v daném místě a čase neobvyklá), že by žalobkyně uvedené částky nezaplatila apod. Naopak, podle předložených smluv uvedených advokátů šlo o sazby podobné, zjevně obvyklé, a o faktury podle výpisu z účtu žalobkyni zaplacené, navíc z větší části v době, kdy ještě o budoucím sporu se žalovanou žalobkyně nevěděla. Úkony JUDr. M. navíc specifikovala a účtovala sama žalovaná, čímž je potvrzuje. Lze tedy racionálně uzavřít, že žalobkyně platila jen za služby skutečně provedené a v ceně dle smlouvy (která byla i cenou obvyklou). Jednotlivé složky (žalobkyni fakturované práce) podrobně rozebral již soud prvního stupně a není třeba tento výčet opakovat nad rámec konkrétních uplatněných námitek (viz níže).
13. Těžiště sporu spočívá v právním posouzení věci a odvolací soud nemá důvod, navzdory opakovaným námitkám, na svých právních závěrech vyjádřených již v předchozím rozhodnutí cokoli měnit.

14. Podle § 16 odst. 1 a 2 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění ve znění účinném ke dni odvolání ředitelky T [REDACTED] z funkce, tedy ve znění do 31.8.2011 (dále jen „zákon o advokacii“), je advokát povinen chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta a řídit se jeho pokyny. Pokyny klienta však není vázán, jsou-li v rozporu s právním nebo stavovským předpisem, o tom je advokát povinen klienta přiměřeně poučit. Při výkonu advokacie je advokát povinen jednat čestně a svědomitě, je povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné.
15. Podle § 24 odst. 1 a 2 zákona o advokacii advokát odpovídá klientovi za škodu, kterou mu způsobil v souvislosti s výkonem advokacie. Advokát odpovídá za škodu způsobenou klientovi i tehdy, byla-li škoda způsobena v souvislosti s výkonem advokacie jeho zástupcem nebo jiným jeho zaměstnancem než zaměstnaným advokátem; odpovědnost těchto osob za škodu způsobenou zaměstnavateli podle zvláštních právních předpisů tím není dotčena. Vykonává-li advokát advokacii ve společnosti nebo v zahraniční společnosti, odpovídá klientovi za škodu podle odstavce 1 tato společnost nebo zahraniční společnost.
16. Podle § 24 odst. 4 zákona o advokacii se advokát nebo společnost anebo zahraniční společnost odpovědnosti podle odstavců 1 až 3 zproští, prokáží-li, že škodě nemohlo být zabráněno ani při vynaložení veškerého úsilí, které lze na nich požadovat.
17. Podle § 166 odst. 5 a 6 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání ve znění do 31.12.2011 (dále jen „školský zákon“), ředitele školské právnické osoby zřizované ministerstvem, krajem, obcí nebo svazkem obcí, ředitele příspěvkové organizace a vedoucího organizační složky státu nebo její součásti může zřizovatel dále odvolat z funkce pouze v případě a) závažného porušení nebo neplnění právních povinností vyplývajících z vykonávané funkce, které bylo zjištěno zejména inspekční činností České školní inspekce, zřizovatelem nebo jinými kontrolními orgány, b) dosažení 65 let věku. Odvolání z funkce je písemné, doručuje se řediteli a vedoucímu do vlastních rukou a musí obsahovat důvody odvolání podle odstavců 4 a 5, jinak je neplatné.
18. Úprava odpovědnosti za škodu způsobenou advokátem v souvislosti s výkonem advokacie vychází z odpovědnosti bez zřetele na zavinění (jde o objektivní odpovědnost) a je založena na současném splnění předpokladů, jimiž jsou nesprávný výkon advokacie, vznik škody a příčinná souvislost mezi nesprávným výkonem advokacie a vznikem škody. Podmínku, že výkon advokacie nebyl advokátem činen řádně, je třeba posuzovat z hlediska ustanovení § 16 zákona o advokacii (viz rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1862/2001).
19. Ve vztahu k dosaženým skutkovým zjištěním je třeba zopakovat, že mezi žalobkyní a žalovanou existoval právní vztah ze smlouvy o poskytování právních služeb (o výkonu advokacie), která je specifická v tom, že v sobě potenciálně zahrnuje znaky více druhů smluv (o dílo, příkazní apod.). Dále je nepochybné, že uvedená smlouva byla účinná v době přípravy sporného dokumentu (odvolání ředitelky T [REDACTED] z funkce) a že uvedený úkon do předmětu uzavřené smlouvy spadá. Šlo tedy ze strany žalované (prostřednictvím advokáta JUDr. M [REDACTED]) o výkon advokacie, za který žalovaná odpovídá. O tom ani nebyl mezi stranami spor.
20. Úprava odpovědnosti advokáta (společnosti, v níž advokát advokacii vykonává) vůči klientovi za škodu, kterou způsobil advokát klientovi v souvislosti s výkonem advokacie, je úpravou speciální, což znamená, že pro posouzení advokátovy odpovědnosti se nepoužije obecná úprava odpovědnosti za škodu, obsažená v § 420 a násl. občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. ve znění do 31.12.2013 (dále jen „obč. zák.“) či v § 373 a násl. obchodního zákoníku č. 513/1991 Sb. ve znění do 31.12.2013, resp. ve znění ke dni jednání, z něhož škoda vznikla (srov. též § 3079 nového občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. ve znění od 1.1.2014, dále též jen „o.z.“). Odpovědnost advokáta (nebo společnosti, v níž advokát advokacii vykonává) je založena na principu objektivní odpovědnosti, bez zřetele na zavinění. V úvahu tak nepřichází vyvinění ve smyslu § 420 odst. 3 obč. zák. Jediný liberační důvod je uveden v § 24 odst. 4 zákona o advokacii a je poměrně úzký,

spočívá ve vynaložení „veškerého úsilí, které lze na advokátovi (společnosti) požadovat.“ Povinnosti advokáta a jejich porušení je třeba odvíjet od § 16 zákona o advokacii. Ostatní předpoklady vzniku odpovědnosti za škodu (vznik škody a příčinná souvislost) se však obecnou úpravou řídí. Jde o skutkové předpoklady nároku na náhradu škody, které musí prokázat poškozený (žalobkyně).

21. Měřítkem řádného poskytování právních služeb advokátem nemůže být bez dalšího pouze kritérium úspěšnosti ve sporu. To by totiž vedlo k absurdnímu závěru, že advokát odpovídá za škodu (minimálně na nákladech řízení) ve všech sporech, v nichž jeho klient nebyl úspěšný. Žalované a vedlejšímu účastníku lze také přisvědčit v tom, že advokáta nelze postihovat za určitý (relevantně vyargumentovaný) právní názor, zejména nebyla-li dotčena (sporná) právní otázka dosud řešena, nebo je řešena rozdílně, nebo jsou zde vážné důvody pro změnu dosavadního výkladu, popř. konkrétní skutkové odlišnosti v dané věci neumožňují dosavadní výklad bezezbytku aplikovat, nebo ke zvolenému postupu dal pokyn řádně informovaný klient. Vždy je také třeba vycházet z té úrovně odbornosti, která je dosažitelná advokátem v daném čase, nikoli z pozdějšího vývoje.
22. Odvolací soud si je samozřejmě vědom, že jde o velmi citlivou problematiku a velmi tenkou hranici mezi tím, co je při výkonu advokacie ještě dovolené, a tím, co už není. Zvolený výklad totiž nesmí v konečném důsledku řádný výkon advokacie omezovat nepřiměřeným rizikem postihu advokáta. O postih za „relevantně vyargumentovaný právní názor“ se ale v daném případě podle názoru odvolacího soudu nejedná.
23. Nelze totiž přisvědčit představě žalované a vedlejšího účastníka, že advokát může být odpovědný vždy jen za právní názor či postup, který je chybný „zcela zjevně,“ či „na první pohled.“ Osoby bez právního vzdělání totiž vyhledávají služby advokáta právě proto, že z jeho strany očekávají vysoce odbornou právní pomoc, kterou nemohou poskytnout jiné osoby (ani ty, které jsou právně vzdělané). Jde tedy o plnění povinností podle § 16 zákona o advokacii, nikoli jen o záruku, že uvedené služby nebudou zcela zjevně vadné (připravené úkony nebudou „na první pohled“ neplatné, opožděné apod.). Na takto nízké úrovni by advokacie postrádala smysl. Nelze také připustit, aby si advokát na účet klienta mohl zkusmo ověřovat správnost svého právního názoru a přenášet na klienta riziko neúspěchu a vzniku škody. I proto je odpovědnost advokáta objektivní s omezenou možností liberace a výkon advokacie je spojen s povinným pojištěním odpovědnosti (viz § 24a a násl. zákona o advokacii). Řádný výkon advokacie tak v sobě mimo jiné podle názoru odvolacího soudu zahrnuje i obecnou povinnost advokáta volit z více možných výkladů či postupů ten, který lépe (spolehlivěji) v zákonem daných mantinelech chrání a prosazuje práva a oprávněné zájmy klienta, popř. si v pochybnostech vyžádat informovaný pokyn klienta. To platí tím spíše, jednalo-li o úkony jednostranné, jako v tomto případě, a nikoli dvou či vícestranné, kde se střetávají zájmy více osob a výsledná podoba úkonu odpovídá i prosazené vůli druhé (další) strany. Jinými slovy, v rámci odborné péče se předpokládá iniciativní a samostatný přístup advokáta, popř. poskytnutí potřebných informací klientovi, vysvětlení řešení problematiky, představení možných variant postupu, vyhodnocení jejich výhod i rizik a vyžádání si pokynů (informovaného souhlasu) klienta v případě, že je to potřebné.
24. V daném případě ovšem z provedeného dokazování vyplývá, že žádná diskuse o zaujatém právním názoru vedena nebyla (jistě ne s klientem – žalobkyní). Spíše lze usuzovat na to, že žalovaná se (prostřednictvím JUDr. M. [redacted]) možnými výklady formálních náležitostí odvolání z funkce při přípravě sporného dokumentu vůbec nezabývala a právní argumentaci pro zvolený postup hledala až ex post, na základě různých názorů vyjádřených různými soudy ve sporu o platnost odvolání ředitelky T. [redacted] z funkce. V každém případě bylo možné (i v daném krátkém čase „ze dne na den“ a také dne 30.5.2011 na místě), byť jen z prosté opatrnosti, trvat na tom, aby konkrétní důvody odvolání byly vtěleny přímo do obsahu úkonu odvolání ředitelky T. [redacted] z funkce, popř. si vyžádat pro přípravu dokumentu delší lhůtu, neboť nehrozilo nebezpečí z prodlení. Bylo také možné vyžádat si po příslušném poučení žalobkyně její (odlišný) pokyn. Nic z toho ale žalovaná

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková

neučinila, ačkoli je nepochybné, že nejde ani vzdáleně o cokoli, co by překračovalo „veškeré úsilí“, které na žalované bylo možno požadovat. Naopak, podle jazykového výkladu § 166 odst. 5 a 6 školského zákona muselo být odvolání z funkce pod sankcí neplatnosti písemné a muselo „obsahovat důvody odvolání.“ V právní praxi přitom i u jiných obdobných písemných úkonů judikatura vždy trvala a trvá na věcném vymezení (popisu) důvodů úkonu přímo v úkonu samotném (v obsahu dané písemnosti). Případný odkaz na jinou listinu proto vždy představoval a představuje výjimku z pravidla. Tato výjimka se sice obvykle připouští, žádná příznivá konkrétní (a obecně dostupná) judikatura vyšších soudů ale k této otázce v době přípravy sporného odvolání z funkce podle vědomostí odvolacího soudu neexistovala a nikdo z účastníků na ni také nepoukazoval. Nebyl tedy důvod přijímat zbytečné (odvratitelné) riziko, že odkaz na jinou listinu, navíc s využitím slova „především“ (obdobně jako slova zejména, například apod.) v případném sporu o platnost odvolání z funkce pro neurčitost neobstojí, což se také později v rozhodnutí Nejvyššího soudu stalo, byla-li zde jednoznačně příznivější alternativa. Žalovaná tedy mohla snadno postupovat jinak, pro klienta bezpečněji (výhodněji), když jednostranný hmotněprávní úkon připravovala (kontrolovala).

25. To je také podstatný rozdíl oproti poskytování právní pomoci v později vzniklém sporu o platnost úkonu, kdy už advokát musí pracovat s existujícími úkony, které nemůže ovlivnit, a je povinen se pokusit hledat a prosadit takové výklady a postupy (včetně procesních strategií), které povedou k úspěchu klienta ve sporu, i když zvolená argumentace nemusí být vždy zcela v souladu s ustálenou rozhodovací praxí. V této fázi poskytování právních služeb je proto podle názoru odvolacího soudu třeba volit výklad pro advokáta příznivější než v případě přípravy hmotněprávních úkonů, navíc jednostranných, jak je tomu v daném případě.
26. Pokud tedy žalovaná odkazovala na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 25 Cdo 1084/2011, je tento odkaz nepřipadný, neboť uvedená věc se týkala postupu advokáta v řízení, kde navíc skutečně zastával „relevantně vyargumentovaný“ právní názor. Jde tedy o jinou situaci, než nastala v tomto řízení. Pokud jde o rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 121/2010, šlo opět o procesní postup advokáta, přičemž žalovaná přehlíží i jiné části odůvodnění, v nichž Nejvyšší soud naopak dovodil, že „pouhá okolnost, že určitý postup či právní názor advokáta je v konkrétním řízení soudem prvního stupně, popřípadě i soudem odvolacím, akceptován či tolerován, nevede ještě bez dalšího k závěru, že advokát vynaložil veškeré úsilí, které na něm lze požadovat, aby svému klientovi nezpůsobil škodu.“ Rovněž odkaz žalované na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2310/2013 není relevantní, neboť v uvedeném případě šlo o přípravu smlouvy (dvoustranného úkonu), přičemž spornou otázku tehdy považovala odborná literatura za dispozitivní. Zjevně nepřiléhavý je také odkaz na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1734/2016 (publikovaný též ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. Rc 15/2019), podle kterého advokát neodpovídá za škodu, jestliže na pokyn klienta, poučeného o možných důsledcích, zvolí z možných procesních strategií (kdy všechny nesou určitá rizika) tu, jež v důsledku okolností, které advokát nemohl předem znát ani ovlivnit, nevedla k úspěchu v soudním sporu. O tuto situaci v dané věci zjevně také nejde. Právě naopak, zde advokát pokyn klienta (žalobkyně) neměl, ani mu (jí) žádné informace neposkytl a klienta nepoučil a zvolil bezdůvodně takový způsob provedení dokumentu, který nesl jistě vyšší riziko neplatnosti než jiný způsob, což měl a mohl předpokládat.
27. V neprospěch žalované lze v tomto směru odkázat na související pracovněprávní judikaturu, která již byla v době přípravy sporného úkonu dostupná a známá a mohla být pro žalovanou dostatečným vodítkem. Jde např. o rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1558/2001, podle kterého důvod výpovědi z pracovního poměru ve smyslu § 46 odst. 1 zák. práce musí být uveden nejen tak, aby bylo zřejmé, který z důvodů uvedených v § 46 odst. 1 zák. práce byl uplatněn, ale současně takovým způsobem, aby bylo nepochybné, v čem je spatřován; jen taková konkretizace použitého důvodu po skutkové stránce zajišťuje, že nevzniknou pochybnosti o tom, z jakého důvodu byl s pracovníkem rozvázán pracovní poměr, a že výpovědní důvod nebude možné dodatečně měnit. Skutečnosti, které byly důvodem výpovědi, přitom není potřebné rozvádět do

všech podrobností, neboť pro neurčitost nebo nesrozumitelnost projevu vůle je výpověď z pracovního poměru neplatná jen tehdy, kdyby se nedalo ani výkladem projevu vůle zjistit, proč byla pracovníku dána výpověď.

28. Dále lze odkázat na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 2375/2004, podle kterého pro posouzení platnosti výpovědi z pracovního poměru podle § 46 odst. 1 písm. f) ZPr není podstatné, kolik z jednání označených ve výpovědi jako porušení pracovní kázně bylo skutečně v řízení před soudem jako porušení pracovní kázně posouzeno, ale to, zda zjištěné (zjištěná) porušení pracovní kázně dosahuje (dosahují nebo alespoň jedno z nich dosahuje) takové intenzity, že může být (mohou být) podraženo (podražena) pod pojmy „méně závažné porušení pracovní kázně“, „závažné porušení pracovní kázně“ nebo „porušení pracovní kázně zvláště hrubým způsobem“.
29. Přehlednout nelze ani usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1636/2009, které se formálních náležitostí odvolání z funkce sice také přímo netýká, ale zmiňuje se o nich. Vyplývá z něj však, že soud při zkoumání, zda došlo k porušení nebo neplnění právních povinností vyplývajících z vykonávané funkce ředitele školské právnické osoby „závažným způsobem,“ může přihlídnout k osobě ředitele, k jeho dosavadnímu postoji k plnění právních povinností, k době a situaci, v níž došlo k porušení nebo nesplnění právních povinností, k míře zavinění, ke způsobu a intenzitě porušení konkrétních povinností, k důsledkům porušení právních povinností pro zaměstnavatele, k tomu, zda svým jednáním ředitel způsobil zaměstnavateli škodu, apod. Zákon zde ponechává soudu širokou možnost uvážení, aby rozhodnutí o odvolání z funkce odpovídalo tomu, zda po zaměstnavateli (školské právnické osobě) lze spravedlivě požadovat, aby ředitel u něho nadále vykonával svou funkci.
30. Z uvedených důvodů lze uzavřít, že žalovaná při výkonu advokacie pochybila (nepostupovala s náležitou odbornou péčí), když prostřednictvím JUDr. M. [REDAKCE] neodstranila formální vady odvolání ředitelky T. [REDAKCE] z funkce, ačkoli to bylo její povinností, a ani na ně jinak neupozornila, což přivodilo neplatnost tohoto odvolání. Důvody odvolání měly a mohly být vtěleny přímo do písemného úkonu odvolání, a to jednoznačně. Pokud již žalovaná (zbytečně) neodstranila použitý odkaz na jinou listinu, měla a mohla se zabývat i tím, že takto provedené věcné vymezení důvodů odvolání nebylo dostatečně určité tak, aby bylo nepochybné, v čem konkrétně je spatřován důvod odvolání. Jen konkrétní vymezení použitého důvodu po skutkové stránce zajišťuje, že nevzniknou pochybnosti o tom, z jakého důvodu byla ředitelka z funkce odvolána, a že důvod odvolání nebude možné dodatečně měnit. Následně pak lze zkoumat, zda zjištěné (zjištěná) porušení povinností dosahuje (dosahují nebo alespoň jedno z nich dosahuje) intenzity závažného způsobu porušení povinností.
31. Nebyly také splněny podmínky liberace, neboť škodě mohlo být ze strany žalované snadno zabráněno, jak shora uvedeno. Z hlediska odpovědnosti advokáta není významný rozdíl mezi přímým „sepsáním“ úkonu a jeho pouhou „kontrolou.“ Obojí představuje odpovědnost za řádný výsledek. I v případě „pouhé“ kontroly písemného úkonu advokátem je třeba dokument přepracovat (doplnit, upravit) tak, aby chránil oprávněné zájmy klienta, popř. uvést konkrétní doporučení, podle nichž může dokument upravit klient sám. Jinak nejde o žádnou „kontrolu.“
32. V rámci toho je advokát ostatně povinen sledovat nejen formální náležitosti připravovaného (kontrolovaného) úkonu, ale (i když to nebylo přímo předmětem poskytované služby) s ohledem na konkrétní okolnosti věci posoudit i věcný obsah úkonu minimálně v tom rozsahu, zda např. vůbec lze (z klientem vymezeného důvodu) takový úkon platně učinit či nikoli a klienta na to případně upozornit. Jinými slovy, povinností advokáta neodpovídá, sepíše-li (byť formálně správně) bez dalšího požadovaný úkon (nejen odvolání z funkce, ale např. i výpověď smlouvy, odvolání daru apod.), o kterém ví, že jeho důvody neodpovídají zákonem vymezeným důvodům, nebo jim i odpovídají, ale nemají materiální základ (jsou zjevně neopodstatněné), a proto sepsaný úkon nemůže obstát.

33. Pokud se nyní žalovaná spolu s vedlejším účastníkem paradoxně hájí tím, že věcné (materiální) důvody pro odvolání ředitelky T. [REDACTED] z funkce zde v době jejího odvolání z funkce jistě nebyly, je s podivem, že na tuto skutečnost při přípravě sporného odvolání žalovaná prostřednictvím JUDr. M. [REDACTED] nijak neupozornila, ačkoli JUDr. M. [REDACTED] jako účastník kontroly potřebné informace měl. I to by totiž bylo zřejmé pochybení žalované, které by případně vedlo ke stejné škodě na straně žalobkyně jako uvedené formální pochybení. To je také jediný význam, který lze přisuzovat popisu uvedené otázky ze strany žalobkyně již v žalobě. Nejde tu o vyvrácení skutkového závěru o materiálních důvodech pro odvolání ředitelky, jak tvrdil vedlejší účastník, ale o případné jiné pochybení žalované, které (by) vedlo ke vzniku uplatněné škody. Žalovaná tedy pochybila, ať už tu materiální důvody pro odvolání ředitelky z funkce byly, nebo nebyly.
34. Odvolací soud se však přiklonil k výkladu, že v tomto dalším směru žalovaná nepochybila, neboť zjištěná porušení povinností ředitelky T. [REDACTED] jako osoby odpovědné za řízení školy (včetně metodického a personálního řízení podřízených osob) byla způsobilá (při jejich správném vymezení jako důvodů odvolání z funkce) založit „závažné“ porušení či neplnění povinností a tím důvod k odvolání. V podrobnostech lze odkázat na vyčerpávající odůvodnění již ze strany soudu prvního stupně. Lze sice souhlasit s tím, že některá zjištěná pochybení byla jednotlivě spíše marginálního charakteru, nicméně jejich vysoký počet svědčí o liknavém výkonu funkce, včetně odpovědnosti za řádné účtování, po delší dobu. To platí např. pro vady účetních dokladů v počtu 488 kusů na celkovou částku 3 513 171,82 Kč, nebo pro neaktuálnost interních směrnic s odkazy na již neplatné právní předpisy. Podstatné je i popsání porušování platných interních směrnic a zřizovací listiny. Zásadní je zjištění, že na inventurních soupisech není skutečné odsouhlasení majetku na účetní evidenci, výpis majetku je formální, na inventurních soupisech chybí podpisy inventarizační komise, není patrné, zda fyzická inventarizace dlouhodobého majetku skutečně proběhla, chybí protokol o zahájení a ukončení fyzické inventarizace majetku, na inventurách není uvedeno žádné datum provedení inventury majetku. To vše vytváří prostředí umožňující porušování předpisů a je známkou nedostatečně fungujícího vnitřního kontrolního systému. Svědkyně dostatečně a věrohodně popsaly těžkosti spojené s následnou řádnou inventarizací. Skutečnost, že při následné inventarizaci nebyla zjištěna přímá škoda v majetku školy, natož ve větším rozsahu, neznamená, že k žádnému (závažnému) pochybení nedošlo. Při nedostatečném nastavení kontrolních mechanismů by totiž škoda vznikat mohla, aniž by si toho kdokoli brzy všiml, popř. mohl prokázat individuální odpovědnost škůdce. Bylo proto třeba řádnou inventarizaci nejprve nastavit, což je také náklad (časový i finanční), jak správně upozornila žalobkyně.
35. Všechna tato pochybení dohromady, v jejich souhrnu, již představují i podle názoru odvolacího soudu pochybení závažné, a to zejména ve spojení se zcela nekritickým postojem paní ředitelky T. [REDACTED], která navzdory projednaným výsledkům kontroly podle provedení dokazování žádná pochybení nepřipouštěla a odmítla provést jakékoli změny. Účelem každé kontroly je totiž zjištění, zda a k jakým pochybením dochází, což je logicky spojeno s následným přijetím nápravných opatření. Pokud však odpovědná osoba odmítá chybu připustit a nápravná opatření provést, je zřejmé, že ve zjištěných pochybeních může (bude) pokračovat, popř. je může (bude) dále prohlubovat. Za této situace skutečně nelze spravedlivě požadovat, aby ředitel nadále mohl vykonávat svou funkci, jak uvedl Nejvyšší soud, neboť by se tím zcela rezignovalo na odpovědnost ředitele a možnost jeho řízení v otázkách, které do pravomoci zřizovatele patří.
36. Argument žalované, že nedošlo k žádným zjištěním ve smyslu § 22 odst. 6 zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole, považuje odvolací soud za nesprávný, neboť důvody odvolání podle § 166 odst. 5 školského zákona nemusejí dosahovat intenzity, s níž zákon o finanční kontrole spojuje oznamovací povinnost vůči Ministerstvu financí (trestní oznámení, škoda nad 300 tis. Kč). Není také podstatné, že někteří lidé (např. kontrolní výbor obce) považovali pochybení ředitelky T. [REDACTED] za celkově méně závažná. Podle názoru odvolacího soudu se v celkovém souhrnu o závažné pochybení ředitelky jednalo, jak shora uvedeno. Jinými slovy, i podle názoru odvolacího soudu (shodně s názorem soudu prvního stupně) bylo odvolání ředitelky T. [REDACTED] věcně

opodstatněné a její platné odvolání zmařilo jen nesprávné formální provedení konkrétního písemného úkonu odvolání z funkce ze strany žalované. Podle toho také JUDr. M. jako zástupce žalobkyně dále postupoval v následných sporech. O tom, že uvedená zjištění nepředstavují materiální důvod k odvolání ředitelky z funkce, nebyla z jeho strany ani v této pozdější fázi řeč, jde jen o aktuální účelovou námitku.

37. Další otázkou je vznik škody. Podle ustálené praxe je škoda představována hodnotou, o kterou byl v důsledku protiprávního jednání škůdce zmenšen majetek poškozeného. V daném případě vznikla škoda žalobkyni též prostřednictvím Základní školy a Mateřské školy, již je obec zřizovatelem. Finanční vztahy obou subjektů se odvíjejí od zřizovací listiny a zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů. V rámci tohoto vztahu zřizovatele a školy také došlo k plnění některých předmětných dluhů z rozpočtu obce (žalobkyně), ačkoli původně vznikly škole. Aktivní legitimace žalobkyně i ve vztahu k těmto platbám ale nebyla mezi stranami sporná, proto se odvolací soud touto otázkou z hlediska právního posouzení podrobněji nezabýval.
38. V praxi je vznik škody spojován mimo jiné s vynaložením nákladů, které by jinak nebyly vznikly. To platí i pro škodu způsobenou advokátem. Rozsahem plnění se soud prvního stupně podle pokynu odvolacího soudu z předchozího rozhodnutí zabýval, a to jak co do dílčích samostatných nároků, tak co do jejich podnároků (částí dílčích nároků), které je třeba posuzovat samostatně, mají-li samostatný skutkový základ.
39. Škůdce samozřejmě neodpovídá bez dalšího za všechny výdaje poškozeného na zastoupení advokátem ani co do druhu a počtu úkonů, ani co do jejich hodnoty. Pokud tedy např. poškozený čerpá a platí služby předražené (v ceně, která je vyšší než obvyklá) nebo neúčelné (či dokonce neexistující), nelze to škůdci přičíst k tíži v celém rozsahu, neboť vznik této části škody přivodil svým jednáním výlučně poškozený a vůči původnímu pochybení advokáta byla příčinná souvislost přetržena. Totéž platí pro případné neodůvodněné otálení s plněním nároků a vznik odpovědnosti za takové prodlení.
40. S tím souvisí poslední předpoklad odpovědnosti za škodu a tím je posouzení příčinné souvislosti. V každém konkrétním případě musí mezi protiprávním úkonem (konkrétním nesprávným postupem advokáta) a škodou existovat vztah příčiny a následku (kauzální nexus) a ten musí být prokázán.
41. Existuje-li ve vztahu ke škodě několik relevantních příčin, je třeba podle ustálené soudní praxe zjistit a vyhodnotit jejich vliv. Příčinná souvislost je tak dána tehdy, jestliže je škoda podle obecné povahy, obvyklého chodu věcí a zkušeností adekvátním důsledkem protiprávního úkonu. Současně se musí prokázat, že by škoda nenastala bez této příčiny. Konkrétní postup advokáta musí být přímou příčinou vzniku škody. Nemusí být jedinou příčinou, stačí, že je jednou z více příčin. Podle ustálené soudní praxe ale musí jít o příčinu důležitou, podstatnou a značnou. Rovněž škodlivý následek nemusí vzniknout jen z této jedné příčiny. Rozhodující je, zda by ke škodě bez konkrétního postupu advokáta nedošlo, nebo naopak, zda by škoda vznikla i bez tohoto postupu. Z tohoto hlediska je třeba rozlišit, zda v konkrétním případě více příčin spolupůsobilo k témuž škodlivému následku nebo zda jedna vylučuje jinou. Zásadně je třeba vycházet z toho, že každé jednání či opomenutí, bez něhož by následek nenastal, neztrácí svůj charakter příčiny jen proto, že k němu přistoupí další okolnost, jež při vzniku škody spolupůsobí. Podstatné je, zda toto jednání zůstává tou skutečností, bez níž by ke škodlivému následku nedošlo, nebo zda nová skutečnost působí jako výlučná příčina, která bez ohledu na původní okolnosti samostatně způsobila následek. V takovém případě dochází k přerušení příčinné souvislosti mezi vznikem škody a původním postupem advokáta. To platí i pro případné spoluzavinění poškozeného.
42. Zřejmý a nejvyšší nárok žalobkyně – škodu vzniklou v příčinné souvislosti s popsáním pochybením advokáta (žalované) – tak v daném sporu představuje vypočtená náhrada platu odvolané ředitelky za vymezené období až do pozdějšího platného rozvázání pracovního poměru. Její výše (správnost výpočtu platu, včetně souvisejících plateb) nebyla mezi stranami sporná.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková

Argument spojující nárok na náhradu platu odvolané ředitelky až s neplatným skončením jejího pracovního poměru není přiléhavý. Je nepochybné, že původní (neplatné) skončení pracovního poměru podle zákoníku práce bylo důsledkem zániku funkce ředitelky v důsledku (neplatného) úkonu jejího odvolání podle školského zákona. Příčinná souvislost zde proto zůstává zachována.

43. Samotné narovnání mezi žalobkyní a odvolanou ředitelkou také nepředstavuje přetržení příčinné souvislosti, byť se jím původní (mezi školou a odvolanou ředitelkou sporné) nároky nahrazují nárokem novým se samostatným skutkovým základem (viz § 1903 a násl. o.z.). Přetržení příčinné souvislosti by bylo možné dovodit jen v rozsahu, v němž by se žalobkyně zavázala zaplatit po narovnání více, než by zaplatila bez takového narovnání. V tomto směru se soud prvního stupně správně zabýval nejen výpočtem a zaplacením náhrady platu, ale i v narovnání kapitalizovaným úrokem z prodlení. V části počátku běhu úroku z prodlení, v níž uzavřel, že žalobkyně zaplatila na úroku z prodlení více, než měla, soud prvního stupně také žalobu zamítl (nenapadeným výrokem II.). Přepočít je podle názoru odvolacího soudu matematicky správný, jeho správnost (v tom, co zůstalo předmětem odvolacího řízení) ani nikdo nezpochyboval, proto není potřebné se touto otázkou podrobněji zabývat. Odvolací soud se ztotožnil i posouzením konce běhu úroku z prodlení, tedy že doba uplynulá od doručení rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci neplatnosti odvolání ředitelky z funkce a skutečnou výplatou plnění, do kdy běží úrok z prodlení žalobkyni, je podle konkrétních okolností věci popsanych již soudem prvního stupně dobou přiměřenou k výpočtu, přípravě a schválení dohody a k výplatě náhrady. Jinými slovy, od té doby, co se žalobkyně dozvěděla o tom, že odvolání ředitelky z funkce je neplatné a že náhradu platu bude muset vyplatit, tuto zaplatila bez zbytečného odkladu a za takto vzniklé prodlení sama nad rámec již zamítnuté části neodpovídá. Nejde o případ škody způsobené samotným poškozeným, který bezdůvodně otál s plněním svých dluhů (byť tyto vznikly v příčinné souvislosti s pochybením advokáta) a zvyšuje tím nároky z prodlení. V této části tedy vznikla žalobkyni škoda ve výši 3 517 893,34 Kč, za kterou žalovaná odpovídá.
44. Spor nepanoval v otázce placení pravomocně přiznaných náhrad účelně vynaložených nákladů jednotlivých soudních řízení, v nichž byla žalobkyně (a jí řízená škola) neúspěšná. Žádný z těchto výdajů by žalobkyni totiž nebyl vznikl, kdyby odvolání ředitelky T. [redacted] z funkce bylo provedeno formálně správně, neboť by ke sporu buď nedošlo, nebo by žalobkyně byla úspěšná (viz výše). Žalobkyně tyto náklady uhradila, přičemž jde o náklady vzniklé v přímé souvislosti s neplatným úkonem odvolání z funkce. Žalovaná proto za vznik těchto nákladů (42 116 Kč + 53 240 Kč + 18 876 Kč) také odpovídá.
45. Tvzení vedlejšího účastníka, že obdobně jako žalovaná pochybil i JUDr. V. [redacted], není pro posouzení věci relevantní, k přetržení příčinné souvislosti zde totiž nedochází. I kdyby k pochybení došlo a JUDr. V. [redacted] zastupoval klienta v jasně prohraném sporu, šlo by o další příčinu škody, která však působí vedle původní hlavní příčiny, bez níž by ke sporu a k neúspěchu žalobkyně (a školy, obou tehdy žalovaných) nedošlo. Případná odpovědnost JUDr. V. [redacted] by nevylučovala odpovědnost žalované. Ve skutečnosti, jak shora uvedeno, ale postavení JUDr. V. [redacted] již bylo odlišné, neboť hájil zájmy klienta v řízení poté, co již odvolání z funkce ředitelky bylo realizováno tak, jak bylo realizováno. Nemohl už volit jiné (spolehlivější) řešení při hájení oprávněných zájmů klienta, s výjimkou uznání nároku. Jeho postup tedy nebyl z hlediska § 16 zákona o advokacii nesprávný, i když se kýžený výsledek nakonec nedostavil.
46. S uvedenou námitkou souvisí i náklady vynaložené na jednotlivé dílčí (soudem prvního stupně podrobně popsané) služby JUDr. V. [redacted]. S výlučnou odpovědností JUDr. V. [redacted] se odvolací soud neztotožnil (ze stejných důvodů) ani v této části nároku.
47. Jak shora uvedeno, mezi účastníky skutkově nebyl spor o to, že tyto vyúčtované služby JUDr. V. [redacted] (celkem 185 816,75 Kč) byly poskytnuty, že byly poskytnuty v deklarovaném (vyúčtovaném) rozsahu, že byly žalobkyni zaplacený a že smluvní cena těchto služeb byla v daném místě a čase obvyklá. Žalovaná a vedlejší účastník argumentovali jen něčím jiným, jak bude dále

rozvedeno. Totéž platí pro náklady na právní služby JUDr. M. (celkem 144 465 Kč) a JUDr. S. (celkem 146 728 Kč), v případě úkonů JUDr. M. tyto účtovala a inkasovala dokonce sama žalovaná. Proto nebylo potřebné, aby se odvolací soud uvedenými otázkami dále skutkově zabýval nad rámec odvolacích námitek.

48. Podle názoru odvolacího soudu není opodstatněná námitka, že žalovaná nemůže odpovídat za náklady na zastoupení jiným advokátem nad rámec reparaovatelný v rámci náhrady nákladů řízení. Tato obecná námitka se také týká nejen nákladů na služby JUDr. V., ale i dalších nákladů vynaložených na služby JUDr. M. a JUDr. S., proto je třeba ji podrobněji vypořádat.
49. Odvolacímu soudu je známa judikatura Nejvyššího soudu dovozující, že nárok na náhradu rozdílů mezi náklady vynaloženými na zastoupení v soudním řízení a částkou přiznanou soudem na náhradě nákladů řízení není újmou odškodnitelnou z titulu odpovědnosti za škodu (viz např. rozhodnutí sp. zn. 25 Cdo 3598/2009 nebo 25 Cdo 272/2012). Pokud totiž bylo soudem o náhradě nákladů rozhodnuto v nějakém řízení, je tím otázka nákladů, které byly nebo mohly být v tomto řízení k náhradě uplatněny, mezi účastníky pravomocně vyřešena, proto závaznost a nezměnitelnost takového rozhodnutí nelze obejít další žalobou. O takovou situaci zde ale nejde už proto, že jsou zde jiní účastníci, navíc uvedené náklady, které platila žalobkyně, nebyly předmětem žádného předchozího soudního rozhodnutí o náhradě nákladů, byť jde u JUDr. V. a JUDr. M. z části o náklady vzniklé v předchozích řízeních (o neplatnost odvolání a o náhradu platu). O náhradě nákladů placených žalobkyní nebylo rozhodnuto, přičemž i u těchto nákladů je třeba rozlišit jejich placení, o kterém se nerozhoduje (viz § 137 a násl. o.s.ř.), a jejich náhradu v rámci nákladů soudního řízení (viz § 142 a násl. o.s.ř.), o které se rozhoduje. V těchto řízeních byla žalobkyně neúspěšná právě z důvodu neplatného odvolání ředitelky T. z funkce. Vedle toho stojí ještě placení a případná náhrada nákladů, které se žádného řízení netýkají, protože mu předcházejí nebo po něm následují.
50. Škodu ale tvoří všechny vynaložené náklady na straně poškozeného, které by jinak (nebyť pochybení žalované) žalobkyni nebyly vznikly, ledaže je příčina jejich vynaložení jiná. Zbytečně vynaložené náklady na nepoužitelné služby, zde právní služby advokáta, včetně případných úkonů spojených se zahájením a vedením neúspěšného řízení, představují stejnou škodu jako jakékoli jiné zbytečné náklady (výdaje) na zboží či služby. To se týká nákladů na služby JUDr. V. a JUDr. M. Totéž platí pro náklady spojené s odstraňováním následků škodného jednání, se zjištěním výše škody a s uplatněním náhrady škody (náklady JUDr. S.) v rozsahu, který nepředstavuje náklady tohoto řízení. Na poškozeném nelze spravedlivě požadovat, aby následky škodného jednání mimosoudně odstraňoval a uplatňoval sám. To platí i pro nutnou právní pomoc. V tomto směru se vždy všem poskytovatelům zboží a služeb hradí ceny smluvní, není tedy důvod, proč nahrazovat právní služby advokátů jen do výše mimosmluvní odměny podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., jak se dožadovali vedlejší účastník a žalovaná. Žádný z dotčených advokátů takto také své právní služby neposkytoval a žalobkyně je takto podle pravidel pro mimosmluvní odměnu neplatila. Pravidla pro náhradu nákladů soudního řízení mezi jinými účastníky s tím nesouvisí. Jinými slovy, smlouva mezi poškozeným a advokátem o výši odměny a hotových výdajů (je-li obvyklá, což nikdo nespochybňoval) není samostatnou příčinou vzniku takového nákladu (škody), stejně jako u jakéhokoli jiného poskytovatele potřebných služeb (např. opraváře, znalce apod.).
51. Neobstojí ani námitka vedlejšího účastníka, že vztah mezi žalobkyní a žalovanou v rozsahu nákladů na právní pomoc poskytnutou JUDr. M. je nárokem z vad poskytnutých služeb a nikoli nárokem na náhradu škody. To by platilo jen pro případ vrácení odměny za přípravu předmětného úkonu odvolání z funkce, nikoli pro jiné úkony, u nichž správnost provedení nebyla zpochybňována (reklamována) a ani k tomu nebyl důvod. Má jít o náklady na sjednanou, provedenou a zaplacenou právní pomoc. Požadavek žalobkyně na jejich náhradu spočívá v tom, že v příčinné souvislosti s předchozím pochybením žalované byly tyto náklady vynaloženy zbytečně a nebylo dosaženo jejich náhrady, neboť žalobkyně ve sporu s ředitelkou T. neuspěla právě z důvodu nesprávně sepsaného úkonu odvolání ředitelky T. z funkce.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková

52. Pokud jde o námitky vůči konkrétním výdajům, zpochybňovala žalovaná příčinnou souvislost u nákladů na právní služby a dalších nákladů spojených s vyhotovením znaleckého posudku společností B■■■■ A■■■■ s■■■■ – Z■■■■ ú■■■■ s.r.o. I tyto je však podle názoru odvolacího soudu nutno považovat za škodu, která vznikla v příčinné souvislosti s nesprávně formálně provedeným odvoláním, neboť byly zbytečně vynaložené. Jak uvedla sama žalovaná, JUDr. P■■■■ M■■■■ „doporučil žalobkyni obstarat znalecký posudek,“ který měl být klíčovým pro závěr soudu v řízení o neplatnost odvolání z funkce, že „porušení účetních předpisů je podstatné.“ Žalobkyně z tohoto znaleckého posouzení a ze souvisejících právních služeb JUDr. M■■■■ „formou konzultací a specifikace otázek na znalce“ měla mít „užitek.“ Žalovaná nicméně přehlíží, že uvedený posudek nebylo možné k jí stanovenému účelu v řízení použít, neboť s ohledem na formální vady úkonu odvolání nebyl v řízení vůbec relevantní. Materiální důvody pro odvolání se nakonec neřešily. Žádný přínos k vymezenému účelu tedy „posudek“ objednaný žalovanou (navíc bez doložky podle § 127a o.s.ř.) pro žalobkyni neměl. Nic na tom nemění ani pozdější využití v tomto řízení, alespoň na úrovni listinného důkazu.
53. Opodstatněná není ani námitka, že náklady právního zastoupení JUDr. S■■■■ jsou žalobkyní uplatňovány „duplicitně,“ a to jednak jako součást náhrady škody obsažené v žalované částce a současně jako součást náhrady nákladů právního zastoupení uplatňované v tomto soudním řízení. Žalovaná i vedlejší účastník přehlíží, že posledním v rámci škody účtovaným úkonem JUDr. S■■■■ je jednání s klientem (účast na jednání zastupitelstva dne 21.6.2017), zatímco žaloba byla podána dne 11.10.2017 a předžalobní výzva realizovaná již po bezvýsledné komunikaci s pojišťovnou v souvislosti se skutečně zamýšlenou žalobou je datována až dnem 19.9.2017. Duplicita je tedy vyloučena. V podrobnostech lze okázat na vyčerpávající odůvodnění ze strany soudu prvního stupně, včetně přiznání úkonů realizovaných od 26.11.2015 do 21.6.2017 (jako vzniklé škody).
54. Pro úplnost ještě odvolací soud poznamenává, že se zcela ztotožňuje i se závěrem soudu prvního stupně v tom, že tu naopak zcela chybí příčinná souvislost mezi uplatněnými nároky (tvrzenou škodou, zejména náhradou platu) a chybným poučením žalobkyně ze strany žalované (prostřednictvím JUDr. M■■■■) o výši mzdových nároků odvolané ředitelky pro případ neplatnosti odvolání a skončení jejího pracovního poměru. K odvolání ředitelky T■■■■ mělo věcně dojít na základě shora popsanych důvodů, které podle názoru žalobkyně (i odvolacího soudu a tehdy i žalované) byly k takovému postupu dostatečně závažné. Pokud by úkon odvolání z funkce byl řádně připraven, k pozdější náhradě platu by nikdy nedošlo. Není proto podstatné, zda hrozila větší či menší náhrada platu. Potenciální výše náhrady platu vůbec nesouvisí se závažností pochybení při výkonu funkce ředitele školy a není věcným důvodem pro rozhodnutí o tom, zda ředitele školy odvolat či nikoli. Skutečnost, že žalovaná porušila své povinnosti advokáta i tímto nesprávným poučením o výši mzdových nároků je tak pro posouzení požadovaných náhrad irelevantní.
55. Lze tedy shrnout, že ze tří tvrzených pochybení žalované představujících podle žalobkyně nesprávný výkon advokacie lze podle názoru odvolacího soudu označit za nesprávný výkon advokacie v daném případě jen dvě, z nichž jediné (nesprávné formální provedení konkrétního písemného úkonu odvolání z funkce) je v příčinné souvislosti s uplatněnými nároky (vzniklou škodou). Druhé (chybné poučení o náhradách) v příčinné souvislosti se škodou není. Pro úplnost je ale třeba zdůraznit, že za jiných okolností (pokud by pochybení ředitelky T■■■■ z hlediska své závažnosti zjevně nepostačovala k jejímu odvolání) by nesprávný výkon advokacie spočíval místo prvního jednání právě v třetím jednání, neboť JUDr. M■■■■ o tom žalobkyni neinformoval a úkon bez dalšího připravil (viz výše).
56. Z uvedených důvodů odvolací soud podle § 219 o.s.ř. potvrdil výrok I. rozsudku soudu prvního stupně jako věcně správný, včetně otázky prodlení s náhradou škody.
57. Věcně správný je i výrok III. o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně (též § 219 o.s.ř.). Soud prvního stupně správně aplikoval § 142 odst. 3 o.s.ř. a s ohledem na nepatrný neúspěch žalobkyně jí přiznal plnou náhradu nákladů řízení proti žalované i vedlejšímu účastníku společně a

nerozdílne. Tyto náklady též správně vyčíslil podle § 137 o.s.ř. ve spojení s vyhláškou č. 177/1996 Sb. (dále jen advokátní tarif). Účastníci ostatně žádnou konkrétní námitku v tomto směru neuplatnili, odvolací soud proto zcela odkazuje na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, s nímž se ztotožňuje. Rovněž lhůta a místo plnění také odpovídá úpravě § 160 odst. 1 o.s.ř. a § 149 odst. 1 o.s.ř.

58. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. obdobně, neboť žalobkyně byla v odvolacím řízení zcela úspěšná. Žalobkyni náleží podle obsahu spisu odměna advokáta za 2 úkony v odvolacím řízení (vyjádření k odvolání a účast u jednání) po 24 740 Kč (s ohledem na nižší předmět řízení než před soudem prvního stupně podle § 7, 8 a 11 advokátního tarifu) a za 2 režijní paušály po 300 Kč (podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu) a DPH z těchto částek, celkem 60 597 Kč. Jiné náklady nebyly požadovány. Odpovědnost žalované a vedlejšího účastníka je společná a nerozdílná, lhůta a místo plnění se řídí podle § 149 odst. 1 o.s.ř. a § 160 odst. 1 o.s.ř. Žádný důvod k odepření náhrady nákladů řízení podle § 150 o.s.ř. odvolací soud neshledal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je dovolání přípustné, jestliže závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání je možno podat ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu České republiky, prostřednictvím Okresního soudu Praha – západ.

Nebude-li povinnost stanovená tímto rozhodnutím splněna dobrovolně, lze se domáhat výkonu rozhodnutí (exekuce).

Praha 18. března 2021

Mgr. Roman FREMR, v. r.
předseda senátu